

[Knud Kristensen.]

Derfor synes jeg, at der her var et Sted, hvor man uden at betale noget for det kunde vise en god Vilje ved at give Rigsdagen Tid til at behandle de Sager, som skal behandles. Jeg tror ogsaa, Handelsministeren gerne vil være hensynsfuld, og jeg henstiller altsaa for en anden Gangs Skyld, at man tænker paa dette; vi sætter Pris paa her i Rigsdagen, at der fra Ministrenes Side bliver taget Hensyn til den Tid, vi har til at behandle de Forslag, de lægger frem for os.

Med Hensyn til Tidsbegrænsningen sagde Ministeren, at jeg havde ikke nævnt nogen bestemt Tid. Det er muligt, men jeg kan saa nævne den nu; jeg mener, ligesom forrige Gang, vi behandlede Forslaget, at et Kvartal vilde være et meget passende Tidsrum. Jeg forstod paa den højtærede Minister og ogsaa paa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at de næsten gøs tilbage for, at vi skulde behandle et saadant Forslag hvert Kvartal. Hvad er da det uheldige ved den Behandling, vi har her i Dag, er den saa ubehagelig for de ærede Medlemmer? Jeg synes egentlig, at det er en meget rolig og saglig Forhandling, vi har, og jeg tror ikke, der er nogen af os, der tager Skade af den, saa det skræmmer aldeles ikke mig.

Det, som skulde begrunde en saadan Hensyntagen, er, at der her er Tale om en ganske ekstraordinær Lovgivning, som kun skal gælde i ganske ekstraordinære Tilfælde, og hvis der nu skulde indtræffe en helt anden Situation, saa vi syntes, at vi enten kunde undvære denne Lov eller skulde have en helt anden Lov, saa var det jo for os, som ikke har nogen ubegrænset Tillid til Regeringen, en Betyggelse, om man fik Lejlighed til at tage Stilling til Situationen, naar den eventuelt er ny — og er den den gamle, ja, saa sker der jo ingen Skade derved. Man kan, som man ser, i Løbet af ganske kort Tid behandle et saadant Lovforslag. Det kan fremsættes i saa god Tid, at der bliver rigelig Tid til at behandle og forlænge det; det er et Hensyn, som jeg synes man skulde tage til Oppositionen, og som ikke koster noget — hvis det da ikke er alt for forfærdelig ubehageligt for Regeringen i det hele taget at diskutere med os, men det maa den nu finde sig i, da den har indtaget den Plads, den har; den maa forhandle med Rigsdagen, ogsaa med Oppositionen, i alt Fald høre, hvad den har at sige.

Ministeren mente at have forstaaet paa

mig, at jeg var stærkt imod, at Raadet var saa stort. Det var nu ikke egentlig det, det var min Mening at sige, for jeg har ikke mærket saa meget til Ulemperne ved, at det var saa stort, men jeg har hørt, at en saadan Kritik er blevet fremsat fra anden Side, jeg har set, at man har ment, det ikke var værd at gøre Raadet større end højst nødvendigt. Dets Opgave er at give Ministeren gode Raad. Jeg ser meget vel, at naar Rigsdagen har givet denne Bemyndigelse, maa den ogsaa have et vist Indseende med, hvordan den forvaltes; og da det drejer sig om Erhvervenes Forhold, synes jeg ogsaa, det er forstaaeligt, at Erhvervenes Mænd ønsker at være med i disse Forhandlinger, at give deres Mening til Kende og søge at faa den Indflydelse paa dem, som de nu kan faa. Der er imidlertid nogle Medlemmer, som aldeles ikke behøver at sidde i dette Raad for at faa Lejlighed til at give Ministeren Raad og Vejledning, og det er hans egne Embedsmænd; dem har han jo i Forvejen til sin Disposition.

Det er ganske urigtigt, naar den ærede Ordfører for Socialdemokraterne i denne Tanke vilde finde noget uvenligt eller kritisk over for Embedsmændene som saadanne. Nej, det drejer sig kun om en Vej til at gøre dette Raad noget mindre paa en saadan Maade, at Ministeren alligevel kan have de samme at raadføre sig med. Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sorø A.) sagde, at det var noget nyt og usædvanligt, naar jeg havde talt om, at Embedsmændene ikke skulde have Stemmeret. Om det er nyt eller gammelt, er i og for sig ikke det afgørende, men derimod om det er rigtigt, og jeg mener, at naar Ministeren i dette Raad vil høre Erhvervenes og Rigsdagens Stemme, er det ogsaa rigtigt, at den lyder ren og uforfalsket og ikke sammenblandet med hans egen Opfattelse, som Embedsmændene i det store og hele repræsenterer og vel ogsaa er nødt til i al Almindelighed at repræsentere.

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sorø A.) henvendte nogle Bemærkninger til min Partifælle Fru Inger Gautier Schmit angaaende Brændselsspørgsmaalet. Der foreligger her, som jeg har nævnt, det Forhold, at man i en vis Situation ikke har sørget for, at de Skibe, vi havde, besørgede vor egen Trafik, men at de gik andetsteds hen. Det var dette bestemte Forhold, som jeg kritiserede, og som i udstrakt Grad har været medvirkende til, at vore Forsyninger har været utilstrækkelige.